

TOMÁŠ HOLUB
BISKUP PLZEŇSKÝ

Pastýřský list ke svatováclavské diecézní pouti do Říma

*(k přečtení při všech bohoslužbách v plzeňské diecézi
o víkendu 26. – 27. září 2026)*

Sestry a bratři z naší plzeňské diecéze,

pěkně vás všechny zdravím z Říma. Z místa, které nám připomíná, že přes všechny naše rozdíly patříme k jednomu společenství, máme jednoho Pána a jednu víru.

O slavnosti svatého Václava se v bazilice svatého Petra budeme společně s poutníky z naší diecéze, představiteli České republiky a diplomaty modlit za naši zemi – za její víru a za její naději. A budeme prosit také za mír pro celý svět.

Dnešní bohoslužba je ale ještě z jednoho důvodu velmi důležitá pro celou naši diecézi. Na jejím konci předám zástupcům jednotlivých vikariátů text synodního dokumentu, který jsem schválil, a tím zde v Římě slavnostně uzavřeme naši diecézní synodu.

Ukončením synody ale naše cesta nekončí. Právě naopak. Před námi, před celou naší diecézí, se otevírá další etapa naší společné cesty. Teď jsme voláni k tomu, abychom společně hledali, jak může to, co jsme jako diecéze na synodě rozpoznali a přijali, vstoupit do skutečného života.

Do našich farností, do našich společenství, do našich vztahů, do našeho každodenního života. Protože synoda, která by zůstala jen dokumentem, by byla pouze promarněnou příležitostí.

A jsem přesvědčen, že není náhodou, že právě dnes slyšíme slova apoštola Pavla:

„Dovršte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude všechny pojít jedna láska, že budete svorní a jednomyslní“ (Flp 2,2).

To zní krásně, ale není to vůbec jednoduché. Být svorní totiž neznamená, že budeme všichni stejní. Neznamená to, že budeme mít na všechno stejný názor. A neznamená to ani to, že zmizí naše otázky, pochybnosti nebo výhrady.

Církev totiž není a nemá být společenstvím lidí, kteří si myslí úplně totéž. Církev je společenství lidí, kteří se přes mnohé rozdíly rozhodli společně následovat téhož Pána.

A právě k tomu vás dnes chci pozvat. K jednotě, která není založená na tom, že jsme stejní, ale na tom, že jdeme společně za Kristem a s Kristem.

Je mi jasné, že ne se všemi rozhodnutími synody se každý z nás ztotožní. Někomu se budou některá zdát příliš odvážná. Jinému zas možná příliš opatrná a někdo bude mít pocit, že jsme se měli rozhodnout pro něco zcela jiného. To je ale v pořádku.

Jako křesťané totiž věříme, že církev není naše soukromá aktivita, která se řídí podle našich představ. My věříme a vyznáváme, že církev je Pánova, že Duch svatý v ní působí i tehdy, když nerozumíme všemu hned. Že nás On vede a ukazuje nám cestu, po které jsme voláni jít za Kristem společně v realitě dnešních dní.

A proto věrni tradici Matky Církve věříme, že právě v procesu společného rozlišování a v rozhodnutích, která byla přijata více než dvoutřetinovou většinou, můžeme rozpoznávat vedení Ducha svatého. Proto jsem také všechny tři závěrečné dokumenty synody přijal za své.

Neříkám tím, že se tím vyřešily všechny otázky a že již nepotřebujeme být vnímaví pro vedení Duchem.

Chci ale zdůraznit něco jiného: dostali jsme společný směr a teď je třeba na naší společné cestě udělat některé důležité kroky.

A právě tady nám dnešní evangelium nabízí jeden velmi silný obraz.

Ježíš vypráví o dvou synech (srov. Mt 21,28–32). Otec je oba pošle pracovat na vinici. První řekne: „Ano, pane.“ Ale nejde. Druhý řekne: „Nechce se mi.“ Ale potom jde.

A já bych si velmi přál, abychom si po naší synodě osvojili mentalitu druhého syna.

Možná máme otázky. Možná máme pochybnosti. Možná bychom některé věci udělali jinak. Možná se nám do něčeho vůbec nechce. Ale i přesto si řekneme: „Je to vinice mého Otce. Tak půjdu.“

A své otázky budeme řešit po cestě, v dialogu s ostatními, v důvěře ve vedení Duchem svatým.

To je podle mě skutečná synodalita. A právě o to vás, sestry a bratři, moc prosím.

Existuje ale i postoj prvního syna. Ten řekne „ano“, možná se na otce i usměje a horlivě přitaká. Možná dokonce řekne ta správná slova. Ale potom na vinici nejde.

A právě v tom vidím jedno z největších nebezpečí pro naši společnou cestu. Pro uskutečnění synody přitom nemusí být největším problémem otevřený nesouhlas. Mnohem nebezpečnější může být tiché: „Ano, ano...“ A potom nic. Žádný krok, žádná změna, žádná ochota něco udělat, žádná práce na vinici.

Proto vás, sestry a bratři, naléhavě prosím:

Obnovme důvěru v Boha, který vede svou církev. Obnovme také důvěru jeden v druhého. Nehledejme nejprve, co je na rozhodnutích synody špatně či co tam chybí, spíše se v naslouchání jeden druhému ptejme:

Co nám tím Duch svatý říká? Co chce Bůh udělat s naší diecézí? K čemu nás zve? Koho máme oslovit? Komu máme nabídnout naději?

A také: Co máme přestat dělat, protože nám to už nepomáhá být církví, která žije evangelium způsobem, kterému dnešní lidé rozumějí?

Tohle jsou otázky, které před námi teď stojí. A odpověď na ně nebude mít sám biskup, lidé z biskupství ani žádný jednotlivec, byť jakkoli obdarovaný.

Odpovědi vnuknuté Bohem budeme i nadále hledat společně jako Boží lid na cestě.

Naše proměna se proto nebude týkat jen našeho smýšlení a našich vztahů. Bude se muset promítnout také do způsobu, jakým jsou naše farnosti a naše diecéze uspořádány a jak v nich neseme odpovědnost.

Nevíme, jak bude naše diecéze vypadat za deset let. Ale víme, kdo jde na cestě časem s námi.

Ježíš Kristus Zmrtvýchvstalý. A jemu po boku stojíme na straně vítěze.

A to ne proto, že jsme silní a že máme všechno pod kontrolou.

Ale proto, že vítězství nakonec patří Jemu a my jsme Jeho.

Vykročme společně. Ne každý stejným krokem, a ne stejnou rychlostí, ale stejným směrem.

Prosme Ježíše Krista Zmrtvýchvstalého o odvahu a vzájemnou důvěru. Prosme ho o pokoru, abychom dokázali naslouchat a přiznat si své omyly. Prosme ho o trpělivost, když věci nepůjdou tak rychle, jak bychom si přáli. A prosme ho především o jednotu – nikoliv o jednotu bez rozdílů, ale o jednotu, která dokáže naše rozdíly nést.

Svatý Václave, patrone české země, doprovázej nás, chraň nás a povzbuzuj na naší společné cestě.

O to prosím s Vámi a za nás všechny zde v Římě,

Váš biskup Tomáš